

ΕΤΟΣ 66ον

4 Φεβρουαρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3375)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΣΠΛΑΧΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Θά ἦταν σωτήριο γιά μᾶς, ἂν διαβάζοντας τήν παραβολή τοῦ ἀσώτου συνέβαινε τουλάχιστον ὅ,τι συμβαίνει ὅταν ἓνα μικρό παιδί πρωτοκοιτάζεται στόν καθρέφτη: Στήν ἀρχή βλέπει μέσα στόν καθρέφτη ἀδιάφορα· μετά ὅμως ξαφνιάζεται ἀναγνωρίζοντας τόν ἑαυτό του.

Κι ἐγώ ἄσωτος;

Ἦ ἄσωτος δέν εἶναι μόνο ὅποιος «τρῶει» τήν περιουσία τοῦ πατέρα του «μετά πορνῶν». Ἦ ἄσωτος εἶναι κάθε ἓνας πού βγάξει τόν Θεό ἀπό τή ζωή του, γιά νά χαρεῖ δῆθεν τή ζωή του, ὅπως τοῦ ὑποδεικνύουν ὁ ἐμμένων ἐγωισμός του καί οἱ «ἐφευρέται τῶν παθῶν» δαίμονες. Ἦ ἔτσι κατασπαταλάει τόν τεράστιο πλοῦτο τῶν χαρισμάτων πού ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε ἀπλόχερα, ὅπως ζωή, ὑγεία, ψυχικές καί σωματικές δυνάμεις, ὑλικά ἀγαθά, κοινωνικό καί φυσικό περιβάλλον, ζώντας ἐγωκεντρικά «ὡς ἄθεος ἐν τῷ κόσμῳ».

Ἄργά ἡ γρήγορα ὅμως ἀποκαλύπτεται ὅτι εἶναι παραμύθι τό «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφρεως», πού λῆει ὅτι ὁ Θεός καί οἱ ἐντολές του εἶναι ἐμπόδιο γιά νά χαρεῖ κάποιος τή ζωή του. Ἀποδεικνύεται ὅτι μέ τέτοια «εὐαγγέλια» ὄχι μόνο δέν χαιρέται καί δέν σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλῆ καί καταντάει δοῦλος σέ ξένα ἀφεντικά προσπαθώντας νά χορτάσει μέ τροφή γουρουνιῶν. Ξένα ἀφεντικά εἶναι τά πάθη του καί οἱ δαίμονες, τῶν ὁποίων ἡ ἀπάνθρωπη τυραννία δέν ἔχει καμία σχέση μέ τή σωτήρια ὑπακοή στίς ἐντολές τοῦ μόνου Φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἐδῶ πρόκειται γιά ἐκούσια ὑπακοή σέ στοργικό Πατέρα· μιά ὑπακοή πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς μόνης ὑπαρκτῆς καί ἀληθινῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας τῆς δόξας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Ἐπιστροφή στήν ἐλευθερία

Αὐτόν τόν ἀληθινό ἀέρα ἐλευθερίας νοστάλησε καί ὁ ἄσωτος υἱός· ἓναν ἀέρα πού δέν εἶναι ἄνευ σημασίας, ἀλλῆ ἀποτελεῖ «τροφή βεβαιούσα καρ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρὸς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην: Ἐνθροπὸς τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί: Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατιῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε: Πόσοι μισθοὶ τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ: Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου: οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός: Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ: Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί: Ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ: Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

διάν» τοῦ πεινασμένου γιὰ γνήσια ζωὴ ἀνθρώπου. Καὶ ἔκανε τὸν ἀπόλυτα ρεαλιστικὸ λογισμό: Πόσοι μισθωτοὶ τοῦ Πατέρα μου χορταίνουσι ψωμί καὶ τοὺς περισσεύει; Κι ἐγὼ προσπαθῶ νὰ ξεγελάσω τὴν πείνα μου μὲ χαρούπια. Ὁ ἀφυπνιστικὸς αὐτὸς λογισμὸς τοῦ ἀσώτου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφυπνίζει καὶ νὰ ἐλέγχει κι ἐμᾶς, πού θέλομε νὰ λῆμε ὅτι μένομε στό σπίτι τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα μας. Θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς κάνει νὰ ἀναρωτηθοῦμε: Πόσοι ἄνθρωποι θὰ

Ξυπνοῦσαν καί θά στρέφονταν στήν Ἐκκλησία, ἄν μᾶς ἔβλεπαν πραγματικά νά χορταίνουμε ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, καί μάλιστα νά ξεχειλίζει ἡ χάρη του ἀπό τή δική μας μαρτυρία καί ζωή.

Ἄφοῦ ὁ ἄσωτος, μετά ἀπό τέτοια περιπέτεια, πῆρε τήν ἀπόφαση νά ἐπιστρέψει στό πατρικό σπίτι, στήν Ἐκκλησία, μέ γνήσια μετάνοια, δηλαδή μέ τή συναίσθηση ὅτι δέν ἀξίζει νά θεωρεῖται γιός ἀλλά δοῦλος τοῦ Πατέρα του, πολὺ πρὶν φτάσει, βγῆκε ὁ Πατέρας νά τόν ἀγκαλιάσει. Τόν δέχεται πάλι σάν παιδί του, τόν καθιόντνει μέ τή «στολήν τήν πρώτην», ἀποκαθιστώντας τον στό πρῶτο του ἀξίωμα τοῦ γιοῦ καί τοῦ κληρονόμου, καί σφάζει «τόν μόσχον τόν σιτευτόν», γιά νά γιορτάσουν.

Γιατί ἀποφεύγεις τή γιορτή;

Ὅμως στή γιορτή δέν συμμετέχουν ὅλοι τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μεγαλύτερος γιός ἐπιστρέφοντας ἀπό τὰ χωράφια ἔμαθε τὰ νέα καί, σκανδαλισμένος ἀπό τή συγχωρητικότητα τοῦ Πατέρα πρὸς τόν πρῶτον ἄσωτο ἀδελφό του, πείσμωνσε καί δέν ἤθελε οὔτε καί στό σπίτι νά μπεῖ. Καί ἀναγκάζεται πάλι ὁ Πατέρας νά βγεῖ ἀπό τό σπίτι, γιά νά συμμαζέψει τώρα, ὄχι τόν ἄσωτο ἀλλά τόν - ὑποτίθεται - προκομμένο γιό του, πού δέν εἶχε ἀλητέψει ποτέ. Καί μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί τρυφερότητα πού ἔδειξε στόν μικρότερο, τοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια γιά νά συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ γιορτή γίνεται διότι στό σπίτι τους ἔχουν ἀνάσταση νεκροῦ.

Ἡ πατερική παράδοση βλέπει στό πρόσωπο τοῦ μεγαλύτερου γιοῦ, τοὺς «δικαιοῦντας ἑαυτοὺς» φαρισαίους τῆς τότε καί προφανῶς τῆς κάθε ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι γογγύζουν βλέποντας τόν Χριστό νά «γιορτάζει» κάθε φορά πού ἐπιστρέφουν ἄσωτα παιδιά του. Καί ἄν δέν προσέξουν, μποροῦν κι αὐτοί, οἱ μὴ ἄσωτοι νά χάσουν τή σωτηρία τους, ἐπειδὴ δέν κατάλαβαν ὅτι ἡ βασική προϋπόθεση παραμονῆς μέσα στήν Κιβωτό τῆς Σωτηρίας εἶναι ἡ οὐδέποτε ἐκπίπτουσα ἀγάπη. Μιά ἀγάπη πού χαίρεται ιδιαίτερα γιά τή μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀδελφοῦ.

Ἡ συγκλονιστική αὐτή παραβολή μπορεῖ κάλλιστα νά ὀνομάζεται καί παραβολή τοῦ εὐσπλάχνου Πατέρα, ἀφοῦ μᾶς παρουσιάζει τόσο ἀνάγλυφα ὅλο τό φάσμα τῆς ἀγάπης τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα· μιᾶς ἀγάπης πού κορυφώθηκε στή θυσία τοῦ Μονογενοῦς κατά φύση Υἱοῦ του, ὥστε νά ὑπάρχει «μόσχος πολὺς», «πάντοτε ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος», νά εἶναι, δηλαδή, πάντοτε γεμάτη ἡ οικογενειακή τράπεζα γιά τή γιορτή τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

4 Φεβρουαρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)
Τσιδώρου του Πηλουσιώτου († 436-440). Ίωάννου όσιου, Νικολάου όμολογητοϋ († 868).
Άβραμίου ιερομάρτυρος († 347).
Ήχος: β΄ – Έωθινόν: Β΄ – Απόστολος: Α΄ Κορ. ζ΄ 12-20 – Εϋαγγέλιον: Λκ. ιε΄ 11-32.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Φεβρουαρίου, τής Άπόκρεω.
Άπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εϋαγγέλιον: Μτ. κε΄ 31-46.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ,

Άρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Άλβανίας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

(Α΄ έκδοση, διαστάσεις 17X24, σελ. 336)

Συλλογή κατηχητικῶν βοηθημάτων (παρουσίαση, ανάλυση, πρακτική εφαρμογή) για έφήβους. Στο έργο εκτίθενται οι δογματικές αλήθειες για τόν Τριαδικό Θεό, τή φύση τής Έκκλησίας καί τήν ιστορική της πορεία, καθώς επίσης καί μαθήματα χριστιανικής ήθικης καί όρθοδόξου βίου.

Νέα έκδοση τής Άποστολικής Διακονίας

Μητροπολίτου Άχελώου ΕΥΘΥΜΙΟΥ (ΣΤΥΛΙΟΥ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 8ης ΗΜΕΡΑΣ

Όρθόδοξη Χριστιανική Έσχατολογία

(Α΄ έκδοση, διαστάσεις 14X21 έκατ., σελ. 248)

Ό θεολογικός λόγος περί τῶν έσχάτων, τῶν μελλόντων γεγονότων πρίν, κατά καί μετά τή Δευτέρα Παρουσία, δέν είναι εύκολος ούτε ακίνδυνος. Τό θέμα τής Χριστιανικής Έσχατολογίας είναι ό Χριστός καί ή θριαμβευτική όριστική νίκη του κατά τοϋ κακοϋ καί ή αιώνια Βασιλεία του. Μέ τό βιβλίο αυτό αναδεικνύεται ότι τό κοσμοσωτήριο έργο τοϋ Χριστοϋ ολοκληρώνεται καί τελειώνεται μέν κατά τούς έσχατους καιρούς, όριστικοποιείται δέ μέ τήν έναρξη τής 8ης άχρονης ήμέρας τής αιώνιας Βασιλείας του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί όρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου», στόν Ί. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) Άθήνα. Προηγείται ή Άκολουθία τοϋ Έσπερινοϋ, στήν όποία περιστασιακῶς θά χοροστατεί ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος καί θά όμιλεί.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως καί ζωής τής «Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Υπό τῶν ιερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Έκ τοϋ Τυπογραφείου τής Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ όλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr